

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-163/16-5

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Eveline Čolović Tomić, predsjednice vijeća, mr.sc. Ivice Kujundžića i Senke Orlić-Zaninović, članova vijeća, te više sudske savjetnice Marine Zagorec, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja D. P. iz V., kojeg zastupa opunomoćenik N. D., odvjetnik iz Z., protiv tuženika Ministarstva unutarnjih poslova Republike Hrvatske, Zagreb, Ulica grada Vukovara 33, radi prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 23. veljače 2017.

p r e s u d i o j e

Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja Ministarstva unutarnjih poslova Republike Hrvatske, broj: 511-01-43-UP/II-242/16 od 6. rujna 2016.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika odbacuje se kao nepravodoban prigovor tužitelja na obavijest Ministarstva unutarnjih poslova, Ravnateljstva policije, broj: 511-01-43-152-49/16 od 20. svibnja 2016., kojim je tužitelju odgovoreno na njegov zahtjev od 16. svibnja 2016., radi ostvarivanja prava na pristup informacijama.

Tužitelj u tužbi navodi kako se dana 16. svibnja 2016. obratio Ministarstvu unutarnjih poslova, službeniku za informiranje, zahtjevom za pristup informacijama temeljem odredbe članka 18. Zakona o pravu na pristup informacijama („Narodne novine“, broj 25/13. i 85/15.-dalje u tekstu: ZPPI). Povodom navedenog zahtjeva, tužitelj je zaprimio obavijest iz koje proizlazi da se njegov zahtjev ne smatra zahtjevom za pristup informacijama te da je isti proslijeđen na postupanje Policijskoj upravi z. Nakon toga, tužitelj se obratio Povjereniku za informiranje predstavkom, na koju je Povjerenik odgovorio uputom tuženiku da u roku od 15 dana odluči rješenjem o navedenoj predstavi tužitelja, kao o prigovoru protiv obavijesti od 20. svibnja 2016. Postupajući po dopisu Povjerenika, tuženik je donio osporeno rješenje, iz kojeg proizlazi da je prigovor nepravodoban, što nije točno. Nastavno u tužbi tužitelj iznosi razloge zbog kojih smatra da je prigovor pravodoban, te, slijedom svega navedenog, predlaže ovom Sudu poništiti osporeno rješenje tuženika.

Tuženik u odgovoru na tužbu smatra tužbene navode neosnovanim, pri čemu detaljno navodi razloge za isto, te predlaže ovom Sudu tužbeni zahtjev tužitelja odbiti kao neosnovan.

Sukladno odredbi članka 6. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, broj 20/10., 143/12. i 152/14.), odgovor na tužbu tuženika dostavljen je tužitelju, koji se na isti nije posebno očitovao.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Odlučujući o tužbi tužitelja u granicama tužbenog zahtjeva, pri čemu, sukladno odredbi članka 31. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima, nije vezan razlozima tužbe, ovaj Sud nalazi da tuženik nije povrijedio zakon na tužiteljevu štetu kada je odbacio njegov prigovor, ali to iz razloga navedenih u ovoj presudi.

Naime, iz podataka sveza spisa razvidno je da je tužitelj, podneskom od 16. svibnja 2016., zatražio ostvarivanje prava na pristup informacijama, koji se odnosi na: 1.) uvid i izradu kopija video snimki nadzornih kamera izuzetih od strane policijskih službenika Policijske uprave z. tijekom poduzimanja mjera i radnji povodom događaja od 23. ožujka 2016. kada je nepoznata osoba ispod osobnog automobila opisane registarske oznake postavila elektronski uređaj, 2.) izradu kopija svih fotografija koje su izrađene tijekom policijskog postupanja i u cilju utvrđivanja identiteta osobe koja je postavila elektronski uređaj, 3.) presliku zapisnika/izvješća o utvrđenom činjeničnom stanju ili zapisnika o očevidu, 4.) zapisnik o vještačenju pronađenog elektronskog uređaja. Iz sadržaja tužiteljevog podneska također proizlazi kako je zahtjev podnio jer mu nije omogućeno od strane policijskih službenika Službe organiziranog kriminaliteta PUZ-a izvršiti kopiranje dokumentacije i medija na kojima su pohranjene naprijed navedene informacije.

Ministarstvo unutarnjih poslova, Ravnateljstvo policije je na navedeni zahtjev odgovorilo svojim dopisom od 20. svibnja 2016., kojim je tužitelja obavijestilo da, prema odredbama ZPPI-a, pristup informaciji u zakonskom smislu predstavlja pristup već gotovoj, postojećoj informaciji i ne predstavlja dužnost tijela javne vlasti da obavlja određene radnje, odnosno izrađuje novu informaciju ili mišljenje, daje tumačenja, ulaže dodatni napor, povezivanje i slično, pri čemu se pozvalo na odredbu članka 18. stavka 5. ZPPI-a, zaključno navodeći kako je podnesak tužitelja proslijeđen na nadležno postupanje mjerodavnoj ustrojstvenoj jedinici (Policijskoj upravi z.).

Odredbom članka 18. stavka 5. ZPPI-a propisano je da se ne smatra zahtjevom za pristup informacijama traženje uvida u cjelokupni spis predmeta, objašnjenja ili uputa vezanih uz ostvarivanje nekog prava ili izvršavanje obveze, izrade analize ili tumačenja nekog propisa, kao ni stvaranje nove informacije.

Prema pak odredbi članka 23. stavka 1. točke 6. ZPPI-a, tijelo javne vlasti ne donosi rješenje o zahtjevu kad obavještava korisnika da se podnesak ne smatra zahtjevom u smislu članka 18. stavka 5. ovoga Zakona, pri čemu je dužno uputiti korisnika na način ostvarivanja njegova traženja.

Imajući u vidu navedeno, ovaj Sud nalazi da je osporenim rješenjem prigovor tužitelja pravilno odbačen, ali to ne iz razloga navedenih u tom rješenju, već zbog toga što za izjavljivanje prigovora protiv obavijesti od 20. svibnja 2016. nema temelja u odredbama materijalnog i postupovnog prava.

Prigovor, naime, nije opće dopušten pravni lijek, pa se isti može izjaviti samo u zakonom propisanim slučajevima, čemu ovdje nije udovoljeno, jer takva mogućnost nije propisana odredbama ZPPI-a, a niti odredbama Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“, broj 47/09. - dalje u tekstu: ZUP).

Ovo iz razloga jer se ovdje ne radi o postupanju javnopravnog tijela u smislu odredbe članka 156. ZUP-a, kako to pogrešno smatra Povjerenik za informiranje u svom dopisu, klasa: 008-03/16-01/242 od 25. kolovoza 2016., već o obavijesti koju je tijelo javne vlasti dužno dati podnositelju zahtjeva za pristup informaciji u smislu članka 23. stavka 1. točke 6. ZPPI-a, a na koju obavijest se primjenjuje odredba članka 155. ZUP-a.

Prema pak odredbi članka 155. ZUP-a, prigovor se može izjaviti ako javnopravno tijelo odbije izdati obavijest u pisanom obliku (stavak 3.), odnosno ako javnopravno tijelo u propisanom roku ne izda obavijest (stavak 4.), o čemu se, međutim, ovdje ne radi, jer je tužitelju dostavljena obavijest od 20. svibnja 2016. iz koje je razvidno da je njegov zahtjev proslijeđen Policijskoj upravi z., kod koje se nalazi spis predmeta u svezi opisanog događaja.

S obzirom na navedeno, tužbeni navodi nisu od utjecaja na donošenje drukčije odluke u ovoj stvari, jer propust tuženika da odluku o odbačaju prigovora obrazloži valjanim razlozima ne predstavlja takvu povredu kojom bi se, samo po sebi a pri inače pravilnoj primjeni zakona, tužitelju nanijela bilo kakva šteta.

Trebalo je stoga, temeljem odredbe članka 57. stavka 2. Zakona o upravnim sporovima, tužbeni zahtjev odbiti kao neosnovan.

U Zagrebu 23. veljače 2017.

Predsjednica vijeća
Evelina Čolović Tomić, v.r.